

Dni obce – Kobeliarovo – 12.5.2019

Spoločný jazyk

Milost' vám a pokoj od Pána Ježiša Krista.

Jakub 3:5 „*Jazyk je nepatrný a predsa môže spôsobiť veľké veci. Od malého plameňa môže zhorieť celý les*“.

Drahé slávnostné zhromaždenie!

Každá dedina či mesto je rado, ak má vo svojej histórii nejakú slávnú osobnosť. Naše gemerské obce sa takmer všetky môžu pochváliť ľuďmi, ktorí sa hlboko zapísali do dejín nášho národa či sveta. Boli to osobnosti typické odvahou, obetavosťou, dobrotou, úsilím o lepšiu budúcnosť, o svojbytnosť národa. Zväčša ich k tomu poháňala práve viera v Pána Boha a láska k blíznym. Tomu podriadili všetko a tak sa z – často – chudobných a biednych pomerov vypracovali na ľudí, o ktorých sa dnes učíme v školách a na ktorých výročia sa stretávame a ctíme si ich pamiatku a životné dielo.

Dnes sme sa tu zišli teda z dvoch dôvodov. Ten **prvý je spomienka na 224. výročie narodenia Pavla Jozefa Šafárika**, ktorý práve v tejto obci 13. mája prišiel na tento svet. Ten druhý dôvod sú **Dni obce**, akési špeciálne stretnutie jej obyvateľov, sympatizantov, rodákov. A čo majú tieto dve udalosti spoločné? Vystihuje to citát Pavla Jozefa: „*Jazyk je vedomie národa, je to jeho duch vo svojom najvyššom zjavení, je to čarovne mocný zväzok, ktorý zväzuje dieťa s matkou, brata s bratom, rodinu s rodinou a všetkých spája v jeden národ*“.

Jazyk patrí k najmenším častiam ľudského tela a napriek tomu má obrovskú moc. Iste by ste si vedeli v túto chvíľu spomenúť na slová, ktorými vás niekto potešil. Ale aj na tie, ktoré vám ublížili. Určite by ste v pamäti vylovili situácie, kedy ste svojimi slovami povzbudili a kedy ste si radšej mali zahryznúť do jazyka. **Slová sú úžasným darom, len ich treba správne využiť.**

Preto apoštol Jakub venuje jednu kapitolu práve rozprávaniu o moci jazyka. Ani si nevieme predstaviť, akú silu majú naše slová, čo všetko nimi vieme napraviť, zagehnať, ale asi málo rozmyšľáme aj nad tým, ako nimi vieme potrápiť či znechutiť blíznym. Na dedine ešte viac. Tu každý každého pozná, tu sa pozerá až do hrncov a rozpráva o každom a o všetkých. Tak ako na každej dedine, v malom spoločenstve, má slovo, jazyk obrovskú silu, ktorú si niekedy neuvedomujeme.

Pavol Jozef Šafárik tiež musel dbať na to, čo povie. Len správne vyslovené slovo v správny čas, totiž prináša požehnanie a dosahuje cieľ. Práve pre správne

používanie jazyka sa z obyčajných ľudí, stávajú osobnosti. A to by mal byť náš životný cieľ. Iste sa tomuto slávnemu rodákovi nevyrovnáme vo všetkom, ale **aj my môžeme ten dar reči používať správne. To sa však dá iba vtedy, ak si uvedomíme, akú veľkú moc slovo má.**

Slová môžu zapáliť mnohých k dobrým skutkom. Keď sa naučíme využívať, regulovať a správne používať moc jazyka, dokážeme veľké veci. Niekedy stačí jedno slovo a ľudia robia to, čo majú. Dobré a pozitívne slová vedia motivovať niekedy aj tých najväčších lenivcov k aktivite. Možno aj váš život sa odrazil od niekoho múdrej rady. Stáva sa, že si neraz povieme: keby som ho bola poslúchla, bolo by všetko lepšie... **Slová sú úžasným darom, ktorými môžeme viesť k dobrému životu.**

Apoštol Jakub hovorí o tom, že malý plameň môže zapáliť celý les. Pán Ježiš tú istú pravdu hovorí v obraze kvasu, ktorý nakvasí celé cesto. Jednoducho dobrého na začiatku nemusí byť veľa, ale ak sa dobre rozdúcha a zamiesi, môže priniesť veľa dobrého pre mnohých. Toto na každej dedine, v každom spoločenstve treba – slová, ktoré by motivovali k aktivite pre blízkych, ktoré by pozývali k budovaniu dediny, k upevňovaniu vzťahov, ku vytváraniu pozitívnych hodnôt. Každý dobrý skutok začína ako dobrý nápad a správne slovo.

Velikán Šafárik tiež nebol od začiatku veľký a známy. Práve naopak: osobnosťami sa stávajú ľudia až po určitom čase, niekedy až po smrti. Pretože ich plamienok rastie a až neskôr svojim dobrom, láskou, nadšením, zapalujú srdcia mnohých nasledovníkov. Preto **by sme sa ani my nemali vzdávať**, ale mali by sme stáť na dobrom a svojim príkladom i slovami by sme mali motivovať svojich rodinných príslušníkov, obyvateľov obce, členov rôznych spoločenstiev ku dobrým skutkom, ku viere v Pána Boha a ku láske voči blízkym. **A to sa dá len vtedy, keď budeme nadšení pre tú službu či prácu, do ktorej sme Pánom Ježišom povolani.**

Lebo **slová by mali spájať, nie rozdeľovať.** Lenže teraz sa deje to, čo mnohí naši predkovia nikdy nepredpokladali. Dnes - nielen - slová, ale aj majetok a funkcie, ľudí rozdeľujú. Namiesto toho, aby nás jazyk spájal, prináša rozdelenie. Lebo nie jazyk, ale srdce je to, čo nás zjednocuje a jazykom, slovami to dávame iba najavo. **To, čo má človek v srdci, má aj na jazyku a tým buď prináša spojenie alebo rozdelenie.**

Ak máme pred sebou jednotný cieľ, hľadáme k nemu spoločnú cestu a snažíme sa nájsť podobný spôsob, potom to priniesie ovocie. Ak každý bude robiť iba podľa seba, hrať sa na svojom piesočku, ak nebudeme hovoriť zrozumiteľne a s láskou, ak sa navzájom nebudeme poriadne počúvať, potom nemôžeme ako spoločnosť napredovať. Pretože platí, že nemému dieťaťu ani

vlastná mama nerozumie. Kde totiž zlyháva komunikácie, nejde sa dopredu, ale všetko sa rúca a nič.

Pavol Jozef Šafárik, tak ako jeho mnohí súčasníci, sa snažili spojiť národy, ktoré mali podobné jazyky do jedného celku. Lebo človek nemôže existovať sám, potrebuje druhého človeka, aby mohol budovať seba aj spoločnosť. A to je aj naša úloha: **hľadať aj nachádzať spoločnú reč, pretože ak budeme hľadať spoločný jazyk, bude nás spájať a viesť ku vyšším cieľom** – k životu, ktorý bude slúžiť k Božej cti a ku požehnaniu blízkych.

Prajem nám, bratia a sestry, prajem vám, milí obyvatelia Kobeliarova, aby sme si uvedomili dar a silu jazyka, aby sme dobrom dokázali zapáliť k aktivite mnohých a aby sme svojimi slovami spájali a nie rozdeľovali. Nech nám v tom Pán Ježiš pomáha. Amen.